

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg

LADOVÁ
PRINCEZNÁ

L'ADOVÁ PRINCEZNÁ

Camilla Läckberg

L'ADOVÁ
PRINCEZNÁ

sloart

Copyright © 2004 Camilla Läckberg
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden.
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009, 2018
Translation © Mária Bratová 2009, 2018

ISBN 978-80-556-3489-0

Willemu

1

Dom bol opustený a mlkvy. Chlad prenikol do každého kúta. Na vode vo vani sa začala vytvárať tenká vrstvička ľadu. Žena v nej pomaly nadobúdala modrastú farbu.

Zdalo sa mu, že tam leží ako ozajstná princezná z rozprávky. Ladová princezná.

Podlaha, na ktorej sedel, mrazila, ale to mu neprekážalo. Vystrel ruku a dotkol sa jej.

Krv z jej zápästí už dávno prestala tiecť.

Ešte nikdy v živote ju väčšmi neľúbil. Pohladkal ju po ramię, akoby hladkal dušu, čo už opustila telo.

Pri odchode sa ani raz neobzrel. Lebo toto nebolo zbohom, ale dovidenia.

Eilert Berg nebol šťastný ani spokojný. Dýchalo sa mu ťažko, ledva lapal dych, no napriek tomu za najväčší životný problém nepokladal svoje zdravie.

Jeho žena Svea bývala zamlada veľmi pekná a stálo ho veľa síl dostať ju do svadobnej postele. Pôsobila nežne, priateľsky a trochu nesmelo. Jej skutočná povaha sa prejavila za krátko, uvedomil si to, len čo pominul prvý mladický ošial. Teraz ho už päťdesiat rokov veľmi striktno držala pod papučou. Eilert však mal jedno tajomstvo. Konečne sa mu aspoň na staré kolená črtala nádej, že získa trochu voľnosti a slobody, a tej sa držal. Celý život sa plahočil v práci s rybami, ale zárobok stačil práve na to, aby zabezpečil Sveu a deti. Po jeho odchode do dôchodku museli vyžiť len zo svojich biednych penzií. Bez haliera vo vrecku sa nikde nedá začínať nový život. Ponuka zarobiť peniaze sa mu javila ako dar z nebies, navyše práca bola až smiešne jednoduchá. No ak je niekto ochotný platiť mu horibilnú sumu týždenne za pár hodín práce, tak sa nebude brániť ani sťažovať. Bankovky v drevenej škatuli, čo si ukrýval v kôlni, tvorili už slušnú kôpku, a to len za jediný rok. Čo nevidieť ich bude mať dosť na to, aby sa konečne vybral do teplejších krajín.

Pred posledným strmým úsekom cesty zastal, aby sa nadržol a trochu si pomasíroval ťažkou prácou zničené ruky. Španielske, a možno grécke slnko z nich určite vyženie neustály pocit chladu. Eilert v duchu rátal s tým, že kým sa poberie na onen svet, zostáva mu aspoň desať rokov života, a tie si chce užiť čo najlepšie. Rozhodne ich nestrávi doma s nevlúdnou manželkou.

Ranné prechádzky do lesa predstavovali jediné pokojne chvíle dňa, navyše si tak zabezpečil aj potrebný pohyb. Chodieval vždy rovnakou cestou a tí, čo jeho zvyk poznali, často ho vyzerali, aby spolu prehodili zopár slov. Veľmi rád sa pozhováral najmä s istou krásavicou z domu celkom hore na kopci, vedľa hákebackskej školy. Chodievala sem len zriedkakedy, vždy sama, ale rada sa pristavila na kus reči, hoci o počasí, no zaujímalo ju aj to, ako kedysi vyzerala Fjällbacka. Eilert si na túto tému rád zapomínal a slečne Alexandre všetko vysvetlil. Napokon, pri rozhovore sa bolo na čo pozerieť. A tejto záležitosti Eilert napriek svojmu veku ešte vždy dobre rozumel. Samozrejme, že o slečne Alexandre sa kadečo klebetilo, no keby mal človek dať na babské reči, na nič iné by mu už nezostal čas.

Asi pred rokom sa ho pri stretnutí spýtala, či by každý piatok ráno, keď okolo prechádza, nemohol nazrieť do jej domu. Bol už starý, kúrenie aj vodovodné potrubie nespoľahlivé a ona nerada prichádza do nevykúreného domu. Dala by mu kľúč, aby mohol vojsť a skontrolovať, či je všetko v poriadku. V okolí sa vyskytlo aj zopár vlámaní, takže by sa zároveň mohol presvedčiť, či sú okná a dvere nepoškodené.

Tieto povinnosti by ho nijako mimoriadne nezaťažili a každý mesiac by ho v jej schránke čakala obálka na jeho meno so sumou, podľa neho naozaj kráľovskou. Eilertovi sa videlo príjemné, že môže robiť niečo užitočné. Keď človek celý život drie, padne mu zaťažko potulovať sa len tak bez práce.

Keď sa chystal vojsť do záhrady, zhrdzavená bránka zaprotestovala. Zrejme by mal požiadať nejakých chlapov, aby mu ju pomohli opraviť, lebo bola ťažká. Krehká žena si s ňou sama sotva poradí.

Vo vrecku nahmatal kľúč, vytiahol ho a dával veľký pozor, aby mu nepadol do hlbokého snehu. Keby si musel klaknúť a tak ho hľadať, už by sa asi na nohy nepostavil. Schodíky pred vchodom do domu pokrýval ľad a šmýkali sa, ešte dobre, že tu bolo zábradlie. Eilert chcel práve vopchať kľúč do zámky, keď si uvedomil, že dvere sú otvorené. Zmätené ich odchýlil a vošiel do haly.

– Haló! Je niekto doma?

Dnes asi prišla trochu včšašie. No nikto mu neodpovedal. Videl svoj vlastný dych, čo sa mu ako para zrážal pred ústami, a vtom si uvedomil, že v dome je mrazivo. Zároveň zneistel. Čosi tu nesedelo, čosi nebolo v poriadku, a nemal tým na mysli len pokazené kúrenie.

Prešiel cez izbu. Zdalo sa, že je nedotknutá. Dom pôsobil rovnako upratane ako zvyčajne. Video aj televízor stáli na svojom mieste. Keď prezrel celé prízemie, pošliel ku schodom, aby skontroloval aj poschodie. Schodište bolo strmé, musel sa pevne držať zábradlia. Na poschodí zamieril najprv do spálne. Očividne v nej bývala žena, no bola zariadená stroho a vkusne ako celý dom. Posteľ bola ustlatá, pri jej nohách stála cestovná taška. Nič nenasvedčovalo tomu, že by ju niekto vybalil. Odrazu sa cítil akosi hlúpo. Možno prišla skôr, zistila, že kúrenie nefunguje, a vyšla von, aby našla nejakého oprára. No tomuto vysvetleniu ani sám neveril. Čosi tu nesedelo. Cítil to v kostiach, rovnako ako keď malo pršať. Opatrne sa pohol ďalej. Prešiel do podkrovnej časti domu so šikmou strechou, spevnenou drevenými trámami. Pred kozubom stáli oproti sebe dve kreslá. Na konferenčnom stolíku sa povalovalo zopár novín, ale inak bolo všetko na svojom mieste. Vrátil sa na prízemie. Aj tu vyzeralo všetko ako vždy. Ani v kuchyni, ani v obývačke sa nič nezmenilo. Už mu zostávala jediná miestnosť – kúpeľňa. Skôr než otvoril dvere, čosi ho zarazilo, aj keď všade naďalej panovalo ticho a pokoj. Chvíľu váhal, uvedomil si však, že sa správa smiešne, a rozhodným pohybom otvoril dvere.

O chvíľu už bežal ku vchodu, a to tak rýchlo, ako mu jeho vek dovoľoval. V poslednej chvíli si uvedomil, že schody sú zľadovatené, takže sa stihol zachytiť zábradlia a nezletel z nich dolu hlavou. V záhrade sa brodil hlbokým snehom a nahlas zanaďával, keď bránka odolávala jeho náporu. Napokon predsa len vybehol na chodník a tam bezradne zastal. Vtom neďaleko na ceste zbadal postavu, čo sa k nemu blížila prechádzkovým krokom. Vzápätí v nej spoznal Toreho dcéru Eriku. Zavolať na ňu, aby sa poponáhľala.

Bola unavená. Na smrť unavená. Erika Falcková vypla počítač a vyšla do kuchyne naliať si šálku kávy. Uvedomovala si, že je pod tlakom. Vydavateľ chcel mať prvú verziu knihy už v auguste, lenže ona sotva začala. Kniha o Selme Lagerlöfovej, jej piaty biografický román o významnej švédskej spisovateľke, mala byť jej doteraz najlepším dielom, ibaže ju chuť písať načisto opustila. Od smrti rodičov uplynul už viac než mesiac, no bolelo ju to rovnako ako v deň, keď jej to oznámili. Ani vypratať rodičovský dom sa jej nedarilo tak rýchlo, ako si predstavovala. Všetko, čoho sa dotkla, v nej nanovo prebúdzalo spomienky. Nad každou škatuľou, čo zabalila, sa najprv hodiny trápila, lebo pri každej drobnosti sa jej vynárali obrazy, chvíľami veľmi čerstvé a blízke, inokedy nekonečne vzdialené. Balenie a vypratávanie jej zabralo takmer všetok čas. Svoj byt v Štokholme zatiaľ prenajala, lebo rátala s tým, že nejaký čas zotrúva v rodičovskom dome vo Fjällbacke. Celkom sa jej páčila predstava, že tu bude písať. Dom ležal trochu ďalej od Sälviku, takže prostredie bolo tiché a pokojné.

Erika si sadla na verandu a zadívala sa na ostrovčeky vytŕčajúce z mora. Tento výhľad jej vždy nanovo vyrážal dych. Každé ročné obdobie prinášalo novú úchvatnú sceneriu. Dnešok poskytoval pohľad na oslepujúce slnko, čo sa trblietalo v tisíckach hviezdíčiek na hrubej ľadovej prikrývke morskej hladiny. Presne takýto deň by sa veľmi páčil jej otcovi.

Hrdlo sa jej stiahlo a ovzdušie v dome sa odrazu zdalo nedýchatelné. Rozhodla sa, že pôjde na prechádzku. Teplomer ukazoval mínus pätnásť stupňov, preto si radšej na seba navliekla oblečenie v niekoľkých vrstvách. Aj tak sa striasla, keď vykročila z domu, no rezké prechádzkové tempo ju zakrátko zahrialo.

Vonku bolo upokojujúco ticho. Nikde ani človečika. Jediný zvuk, čo počula, bol jej vlastný dych. V porovnaní s letnými mesiacmi to bol veľký kontrast. Vtedy to tu len tak vrelo životom. Erika sa v lete vždy usilovala držať bokom od Fjällbacky. Hoci si uvedomovala, že život tejto oblasti závisí od turistiky, nemohla sa zbaviť pocitu, že domáci obyvatelia sa tu každé leto vystavujú invázii koby-

liek. Pripomínalo jej to mnohohlavého draka, ktorý si veľmi pravidelne, tri mesiace v roku, odhrýzal zo starej rybárskej dediny takým spôsobom, že skupoval domy pri vode a na zvyšných deväť mesiacov roka v nich stvoril spoločnosť prízrakov.

Zdrojom obživy pre obyvateľov Fjällbacky boli už celé stáročia ryby. Drsné podnebie a neustály boj o prežitie, keď všetko záviselo od toho, či slede pritiahnu, alebo nie, tu najších ľudí zocelili. Keď dedina získala prívlastok pitoreskná, začala priťahovať návštevníkov s tučnými peňaženkami, čím zároveň ryby ako hlavný zdroj zárobkov pomaly strácali význam a Erika si všimla, že počet pôvodných obyvateľov každým rokom klesá. Mladí ľudia sa odsťahovali, starí ľudia snívajú o zašlých časoch. Napokon, aj ona patrila k tým, ktorí sa rozhodli odísť.

Pridala do kroku a zabočila naľavo ku kopcu, na ktorom stála håkebackská škola. Keď sa Erika približovala k vrcholku, počula Eilerta Berga kričať čosi, no nerozumela čo. Mával na ňu rukami a ponáhlal sa k nej.

– Je mŕtva.

Eilert dýchal sťažka, lapal dych a z pľúc sa mu pri tom vydieral nepekný sípavý zvuk.

– Eilert, upokojte sa, čo sa stalo?

– Leží tam mŕtva.

Pri týchto slovách ukazoval na veľký, bledomodrý drevený dom celkom na vrchole kopca a zároveň ju spýtavo pozoroval.

Chvíľu trvalo, kým Erika pochopila, čo hovorí, no keď jej svitlo, vyrazila ku škripajúcej bránke a rútila sa ku vchodovým dverám. Otvorila ich a odrazu veľmi opatrne prekročila prah, očividne od neistoty, aký pohľad ju tam čaká. Z nejakého dôvodu sa na to nechcela pýtať.

Eilert ju opatrne nasledoval, mlčky ukázal smerom ku kúpeľni na prízemí. Erika sa neponáhľala, obrátila sa k Eilertovi a spýtavo naňho hľadela. Bol veľmi bledý a slabým hlasom leďva zo seba dostal: – Je tam vnútri.

Bolo to už dávno, čo Erika naposledy vkročila do tohto domu, no aj tak ho ihneď spoznala a vedela, kde je kúpeľňa. Striaslo ju od zimy, hoci bola naobliekaná. Dvere kúpeľne sa otvárali smerom do izby. Odhodlane ich otvorila.

Na základe Eilertových kusých slov ani presne nevedela, čo by mala očakávať, no na krv predsa len nebola pripravená. Kúpeľňu obložili bielymi kachličkami, takže pohľad na krv vo vani a všade naokolo pôsobil ešte hrozivejšie. Na okamih sa jej zazdalo, že ide o pekný farebný kontrast, no len do chvíle, kým si naplno neuvedomila, že vo vani skutočne leží človek.

Napriek neprirodzeným odtieňom bielej a modrej farby tela Erika ju okamžite spoznala. Bola to Alexandra Wijknerová, rodená Carlgrenová, dcéra rodiny vlastniacej dom, v ktorom sa Erika práve nachádzala. V detstve bývali najlepšími priateľkami, no odvtedy akoby už uplynuli celé veky. Žena vo vani bola pre ňu cudzinkou.

Našťastie oči mŕtvoly zostali zatvorené, zato pery nabudli hrozivú modrú farbu. Na hladine sa vytvorila tenká vrstva ľadu, čo milosrdne zakryla jej lono. Pravá ruka nevládne prevísala cez okraj vane a prstami sa dotýkala krvavej mláky na dlážke. Na vani ležala žiletka. Druhú ruku bolo vidieť len po lakeť, zvyšok zakryl ľad. Zo zamrzutej hladiny vytrčali ešte kolená. Alexine dlhé plavé vlasy tvorili na širšom okraji vane vejár slnečných lúčov, no v chlade pôsobili ako zamrznuté tykadlá.

Erika ju dlho pozorovala. Mrazilo ju od chladu aj pociťtu osamelosti, čo v nej vyvolal tento prišerný obraz. Opatrne vycúvala do izby.

Potom sa všetko odohrávalo ako v nejakej hmle. Z mobilu zavolala na pohotovosť a spolu s Eilertom počkali, kým sanitka s lekárom dorazila. Vedela, že je v šoku, rovnako sa cítila, keď dostala správu o smrti rodičov, preto len čo prišla domov, napila sa koňaku. Zrejme to nebolo to, čo by jej naordinoval lekár, ale aspoň sa jej prestali triasť ruky.

Pohľad na Alex ju prinútil vrátiť sa do detstva. Prešlo už viac než dvadsaťpäť rokov, keď boli najlepšími priateľkami, a hoci odvtedy sa v jej živote zjavilo veľa iných ľudí, Alex mala stále v srdci. Vtedy boli ešte deti, neskôr a v dospelosti sa odcudzili. Napriek tomu sa Erika nevedela stožniť s predstavou, že Alex si siahla na život, aj keď to, čo videla, sa inak nedalo vysvetliť. Alexandra patrila k tým najživotiaschopnejším a najsilnejším ľuďom, čo poznala.

Krásna, sebaistá žena, ktorá vyžarovala čosi, čo nútilo ľudí, aby sa za ňou obzerali. Podľa toho, čo sa Erika náhodou dozvedela a v čo pevne dúfala, život sa k Alex zachoval veľmi žičlivo. Viedla umeleckú galériu v Göteborgu, vydala sa mužovi, ktorý bol aj pekný, aj úspešný, a bývali na Särö v dome, čo sa dal nazvať skôr panským sídlom. No a napriek tomu čosi predsa len nebolo v poriadku.

Cítila, že si potrebuje upokojiť myseľ, a vytukala číslo svojej sestry.

– Spíš?

– Žartuješ? Adrian ma zobudil už o tretej ráno, a keď o šiestej konečne zaspal, zobudila sa Emma a chcela sa hrať.

– A to aspoň raz nemohol k deťom vstať Lucas?

Na druhej strane linky zavládlo mrazivé ticho a Erika si zahryzla do jazyka.

– Dnes má jedno dôležité rokovanie, musí si oddýchnuť. Navyše to má po tieto dni v práci mimoriadne hektické, lebo firma stojí pred strategicky dôležitým rozhodnutím.

Anna zvýšila hlas a Erika v ňom vycítila náznak hystérie. Lucas mal vždy naporúdzi nejaké dobré ospravedlnenie a Anna ho zrejme doslova citovala. Ak náhodou nešlo o dôležité rokovanie, potom ho stresovala ťarcha zodpovednosti za rozhodnutia, čo musel prijať, alebo mu povolili nervy z toho tlaku, ktorému je úspešný obchodník vystavený. Podľa Lucasa zodpovednosť za deti musí prebrať Anna. Pri živom trojročnom dievčatku a štvormesačnom batoliatku Anna vyzerala o dobrých desať rokov staršia než na svojich tridsať, čo si Erika všimla nedávno na pohrebe rodičov.

– Honey, don't touch that.

– Mimochodom, nezdá sa ti, že je najvyšší čas, aby si sa s Emmou začala rozprávať po švédsky?

– Lucas si myslí, že doma by sme sa mali rozprávať po anglicky. Hovorí, že sa napokon aj tak presťahujeme do Londýna, skôr než Emma pôjde do školy.

Erika bola už unavená z frázy: Lucas si myslí, Lucas hovorí, Lucas je presvedčený... Podľa nej bol švagar prototypom prvotriedneho odroňa.

Anna sa s ním zoznámila v Londýne, keď tam pracovala ako aupairka. Búrlivý záujem o desať rokov staršie-

ho burzového makléra Lucasa Maxwella ju nesmierne očaril. Vzдалa sa všetkých plánov študovať na univerzite a celý svoj ďalší život zasvätila úlohe stať sa dokonalou a reprezentatívnou manželkou. Problém však spočíval v tom, že Lucas nikdy nebol spokojný, a Anna, ktorá od detstva vždy robila len to, čo sama chcela, počas rokov strávených s Lucasom naisto poprela svoju osobnosť. Až do chvíle, kým sa nenarodilo dieťa, Erika jednoducho verila, že jej sestra chytí rozum do hrsti, opustí Lucasa a začne žiť svoj vlastný život, no keď na svet najprv prišla Emma a potom Adrian, s poľutovaním uznala, že švagor tu asi zostane.

– Navrhujem, aby sme nechali tému Lucas a výchova detí na pokoji. Radšej mi povedz, čo tentoraz vyviedli moji miláčikovia?

– No vieš, veď to poznáš... Emma včera chytila záchvat zúrivosti, a kým som stihla dobehnúť, rozstrihala šaty za slušnú kôpku peňazí, Adrian zasa tri dni a tri noci alebo vracal, alebo vrieskal.

– Tuším by si potrebovala na chvíľu zmeniť prostredie. Nemôžeš zbalit deti a prísť sem na týždeň? Navyše by som potrebovala tvoju pomoc, mnohé veci by sme mali prezrieť spoločne. Veď čo nevidieť musíme dať do poriadku všetky papiere, doklady a tak.

– No... už sme si aj hovorili, že sa o tom musíme s tebou pohovárať.

Ako zvyčajne, keď Anna musela spomenúť niečo nepríjemné, celkom zreteľne sa jej začal triasť hlas. Erika v tom okamihu zbystrila pozornosť. Slovo „sme“ neveštilo nič dobré. Len čo sa do hry zapojil Lucas, vždy to značilo, že pôjde o jeho prospech a škodu iných.

Erika vyčkávala, ako bude Anna pokračovať.

– Lucas a ja sme si naplánovali, že sa presťahujeme naspäť do Londýna, len čo vo Švédsku dostatočne rozbehne filiálku, takže sa nám nevidí nutné udržiavať tu nejaký dom a znepokojovať sa pre to. Ani teba určite neteší predstava, že by si sa mala trápiť s nejakým domom na dedine, keď ani nemáš rodinu...

Nastalo hrobové ticho.

– Čo sa mi to vlastne pokúšaš povedať?

Erika si nakrúcala na prst jednu zo svojich dlhých kučier. Bol to zvyk, čo jej zostal z detstva, a vracala sa k nemu, keď znervóznela.

– No... Lucas si myslí, že by sme mali dom predať. Nemáme na to, aby sme ho udržiavali. Navyše by sme si radi kúpili dom v Kensingtone, keď sa presťahujeme, a hoci Lucas zarába viac než dobre, peniaze z predaja by nám rozhodne výrazne pomohli. Viem, že dom na pobreží sa dá predať za pekných pár miliónov. Nemci priam šalejú za výhľadom na more a za morským vzduchom.

Anna pokračovala v argumentácii, no Erika zrazu pocítila, že toho má dosť, a uprostred vety rázne zložila slúchadlo. Potrebovala si utriediť myšlienky a spamätať sa.

Vždy bola pre Annu skôr mamou než staršou sestrou. Od útleho detstva ju ochraňovala a strážila. Anna bola veľmi prirodzená, spontánna a impulzívna, nikdy sa nezamýšľala nad dôsledkami. Ani sa nedá zrátať, koľko ráz ju Erika zachraňovala z rôznych šlamastík. Lucas v Anne túto spontánnosť aj radosť zo života zabil. Predovšetkým toto mu Erika nevedela odpustiť.

Nasledujúce ráno sa jej včerajšok videl ako zlý sen. Erika spala hlboko a bez snov, no aj tak sa cítila, akoby ani oka nezažmurila. Bola sa veľmi unavená, celé telo ju bolelo. Povážlivo jej škvrkalo v bruchu, no po krátkom pohľade do chladničky zistila, že ak sa chce najesť, najprv musí skočiť do potravín k Eve.

Všade bolo pusto, ba ani na Námestí Ingrid Bergmanovej nezbadala čo len náznak nejakého obchodovania, ktoré tu previtalo v letných mesiacoch. Výhľad až na Valön nezastiera nijaká hmla či opar, takže spolu s Kråkholmenom tvorili úzku vstupnú bránu, ktorou sa dalo dovidieť až na vzdialenejšie ostrovčeky.

Až pri Galärbackene sa stretla s osobou, ktorej by sa radšej vyhla, preto celkom podvedome hľadala únikovú cestu.

– Dobré ráno.

Hlas Elny Perssonovej zvučal nehanebne sviežo.

– Ktože sa nám tu takto sám prechádza v rannom slniečku? Naša milá spisovateľka?

Erika v duchu zaúpela.

– Nuž, vybrala som sa k Eve do obchodu, potrebujem si nakúpiť.

– Chúďa moje, musíš byť úplne zruštená z toho hrozného zážitku.

Elnina dvojité brada sa triasla od vzrušenia. Erike pripomínala tučného sivého vrabca. Vlnený plášť ju zahaloval od hlavy až po päty a dotváral dojem veľkej neforemnej masy. Pod pazuchou si pritískala kabelku. Na hlave jej balansoval neskutočne malý klobúk. Vyzeral ako z filcu, ale jeho farba sa rovnako ako farba pláštá dala nazvať len neidentifikovateľne zelenosivou. Oči mala malé, hlboko zapadnuté do tukových vankúšov. Teraz sa vyzývavo zahľadeli na Eriku. Očividne očakávali vyčerpávajúcu odpoveď.

– Nuž, nebolo to najpríjemnejšie.

Elna chápavo prikývla.

– Veru, musela som pre čosi zabehnúť k pani Rosengrenovej a ona mi povedala, že videla teba aj nejakú sanitku pred Carlgrenovou vilou, takže sme hneď vedeli, že sa muselo stať niečo hrozné. No a keď som potom potrebovala pre čosi zavolať doktorovi Jacobssonovi, dozvedela som sa o tom nešťastí. Samozrejme, to mi prezradil len celkom dôverne. Veď lekári majú povinnosť mlčať, a to treba rešpektovať.

Premúdrela si prikyvovala, aby ukázala, ako veľmi rešpektuje povinné mlčanie doktora Jacobssona.

– Taká mladá, no povedzte... Človeku nedá, aby si nehovoril, že za tým predsa niečo musí byť. Ja osobne som si vždy myslela, že pôsobí veľmi výstredne. Už roky poznám jej mamu Birgit, tá bývala vždy ako uzlík nervov, a to, ako vieš, je dedičné. Aj namyslená bývala, teda Birgit, najmä keď Karl-Erik dostal v Göteborgu to miesto riaditeľa. Vtedy jej už Fjällbacka nestačila. Nie, vtedy už potrebovala ísť do veľkého mesta. No to ti hovorím, peniaze ešte nikoho neurobili šťastným. Keby to dievčisko vyrastalo tu, kde malo korene, a nepresťahovali by sa do mesta, určite by to takto nedopadlo. Dokonca som počula, že to úbohé dievča poslali do nejakej školy vo Švajčiarsku, no a viem si veľmi dobre predstaviť, ako to na takých miestach chodí. Veru, veru, také niečo zanecháva rany v duši

na celý život. Kým sa odtiaľto neodťahovali, bývalo to to najšťastnejšie a najmilšie dievčatko, čo poznám. Ozaj, nehrávali ste sa spolu, keď ste boli malé? Ak si dobre spomínam, tak...

Elna pokračovala vo svojom monológu, ktorému Erika nevidela koniec, preto horúčkovo začala hľadať zámienku na ukončenie konverzácie, čo nadobúdala čoraz nepríjemnejšie rozmery. Keď Elna zmĺkla, aby sa nadýchla, Erika sa chopila svojej šance.

– Som veľmi rada, že sme sa mohli pozhovárať, ale teraz už, žiaľ, musím ísť. Iste chápete, že mám toho ešte veľa vybaviť.

Erika vyčarila na tvári najpatetickejší výraz, na aký sa len zmohla, a dúfala, že Elnu tým navnadí na hľadanie ďalších zaujímavých stôp.

– Ale, samozrejme, moja milá, prepáč, že som na to sama nemyslela. Musí to byť pre teba hrozné, navyše tak krátko po tej vašej rodinnej tragédii. Musíš mi prepáčiť moju neaktivnosť, už som stará.

Pri tomto vyhlásení Elna takmer sama seba dojala k slzám, preto Erika len smutne prikývla a rýchlo sa rozlúčila. S výdychom úľavy sa pobrala ďalej k Eviným potravinám a starostlivo sa vyhýbala ďalším zvedavým dámam.

No nemala šťastie. Narazila na kopy exaltovaných obyvateľov Fjällbacky, a tak sa jej naozaj uľavilo až vo chvíli, keď mala rodičovský dom na dohľad. Jedna z poznámok, čo zachytila, sa jej uložila do mysle. Alexini rodičia sa vrátili do Fjällbacky včera neskoro večer a ubytovali sa u Birgitinej sestry.

Erika položila tašky s nákupom na kuchynský stôl a pomaly ho začala vykladať. Napriek všetkým dobrým predsavzatiam vo vrecúškach nebolo až tak veľa užitočných a zdravých potravín, ako si zaumienila, keď vstupovala do obchodu. No ale kedy si má dožičiť nejaké dobroty, ak nie práve v takýto mizerný deň? Vtom jej akoby súhlasne zaškvrkalo od hladu, preto si na misu naložila šišky a škoricové osie hniezda a pustila sa do nich spolu so šálkou kávy.

Bola rada, že môže v pokoji sedieť a kochať sa známym výhľadom z okna, len na hlboké ticho domu si zatiaľ ešte nezvykla. Samozrejme, aj predtým bývala v dome sama,

ale to nebolo to isté. Vtedy totiž vedela, že skôr či neskôr sa niekto zjaví. Teraz však akoby dom stratil svoju dušu.

Pri okne ležala ockova fajka a čakala, kedy ju zasa naphajú tabakom. V kuchyni sa naďalej vznášala jeho vôňa, ale Erika si uvedomovala, že vôňa je zo dňa na deň slabšia.

Vôňu fajkového tabaku mala vždy veľmi rada. Keď bola malá, sedávala otcovi na kolenách, zatvorila oči a pritúlila sa mu k hrudi. Vôňa tabaku prenikla do jeho odevu a vo svojom detskom svete si ju spájala s pocitom bezpečia.

Erikin vzťah k matke bol oveľa komplikovanejší. Nevedela si spomenúť na jediný jej prejav nežnosti, objatie, poľapkanie či povzbudenie. Elsy Falcková bola tvrdá a neprístupná žena, ktorá domácnosť udržiavala v dokonalom poriadku, ale nikdy si nedovolila niečomu sa v živote radosť. Bola hlboko veriaca, a tak ako mnohých iných obyvateľov bohuslánskej časti pobrežia, aj ju poznamenalo prísne učenie, známe pod názvom schartauizmus podľa jeho zakladateľa Schartaua. Od detstva ju učili, že život má byť len utrpenie, lebo odmena nasleduje až v ďalšom živote. Erika sa v duchu často spytovala, čo jej dobrosrdečný a vždy veselo naladený otec videl na Elsy, dokonca pri istej príležitosti v čase puberty mu túto otázku aj vmietla do tváre. Nenahneval sa. Len si sadol vedľa nej a objal ju. Potom povedal, aby svoju matku nesúdila tak tvrdo. Niektorí ľudia ťažšie prejavujú svoje city, iní ľahšie. Takto pokojne jej to vysvetľoval a pritom hladkal jej ešte vždy od zlosti rozpalené líca. Vtedy ho ani veľmi nepočúvala, lebo bola presvedčená, že sa len pokúša zakryť to, čo Erika dobre videla – že jej matka ju nikdy neľúbila, a tento pocit si so sebou niesla celý život.

Erika sa rozhodla počúvnuť nutkanie a navštíviť Alexandriných rodičov. Stratiť rodiča je ťažké, no je to predsa len prirodzené. Ale prísť o dieťa musí byť hrozné. S Alexandrou si boli kedysi veľmi blízke, ako to už medzi kamarátkami z detstva býva. Aj keď odvtedy uplynulo takmer dvadsaťpäť rokov, krajšia časť jej detstva sa úzko spájala s Alex a jej rodinou.

Dom vyzeral opustene. Alexandrina teta a strýko bývali na Tallgatan, teda na polceste medzi centrom Fjällbacky